

været diskuteret meget, men jeg synes ikke med den alvor, som man kunne forvente, i betragtning af at det faktisk er et alvorligt område.

Spørgsmålet er jo: Hvad er det for et tempo, man ønsker at reformere f.eks. landbrugspolitikken i? For os at høre er det et meget langsomt tempo, man har i sigte, og man forventer vel ikke, at man vil bibeholde den landbrugspolitik, man har i EU, samtidig med at man så holder nye ansøgerlande, nye medlemslande uden for i årevis.

Næh, sådan er det jo nok ikke. Derfor er det også interessant at se, hvad bl.a. DUPI og de forskere, som lavede rapporten om udvidelsen for DUPI, siger om omkostningerne ved, at man altså ikke når at få reformeret landbrugspolitikken tilstrækkeligt, samtidig med at det jo ikke i praksis vil være muligt at holde de nye medlemslande uden for landbrugspolitikområdet i årevis.

Rapporten siger bl.a. noget om, hvor dyrt det vil blive. Karsten Skjalm, den ene af de to forskere, siger, at hvis man udvider med de ti øst- og centraleuropæiske ansøgerlande, viser beregninger, at EU's landbrugsbudget vil vokse med op til 100 pct. – 100 pct.! Og i og med at landbrugsområdet i forvejen tager godt og vel halvdelen af budgettet, er det jo altså ikke småpenge, vi taler om.

Derfor kunne man have forventet – også under en debat som denne her, hvor man diskuterer forudsætningen for en vellykket udvidelse – at man i højere grad fra flertallets side havde taget landbrugspolitikken op som et emne, der på meget kortere sigt end det, man har lagt op til nu, skulle reformeres.

Målet for Dansk Folkeparti, når vi taler landbrugspolitik, er jo nemlig ikke bare at omstrukturere over en længere årrække, men reelt at få nedsat den landbrugsstøtte, der gives, så landbrugssektoren kan komme til at fungere på frie vilkår, så det selvværd, den enkelte landmand også skal kunne føle gennem sin produktion, i højere grad kan komme i højsædet.

Det andet hovedspørgsmål, som Dansk Folkeparti mener er afgørende for, at vi kan lave en vellykket udvidelse, er, at der kommer en markant afgrænsning af EU's kompetence. Jo flere medlemslande der kommer ind i EU, jo mindre central regulering mener vi i Dansk Folkeparti kan lade sig gøre på en ordentlig måde.

Udviklingen i dag er jo desværre den stik modsatte, nemlig at man stadig regulerer mere og stadig mere detaljeret fra Bruxelles, samtidig

med at man vil forstærke denne udvikling i forbindelse med en udvidelse. Det kan ganske enkelt ikke lade sig gøre. Og det er måske egentlig det vigtigste for en vellykket udvidelse med mange lande, at man reelt arbejder for at få afgrænset EU's kompetence til færre politikområder, end det er tilfældet i dag.

Det har været nævnt fra mange i regeringen, men også fra Venstres formand, at det, vi har at gøre med, er fredens projekt. Man ynder meget at tale om, at fredens projekt handler om udvidelsen. Det er ikke bare fred i vor tid, næh, det rækker længere: Det er såmænd fredens projekt.

Vores påstand i Dansk Folkeparti er, at det, man er i færd med, er det stik modsatte. Man er i færd med at skabe det allerbedste fundament for ufred i Europa, for kamp mellem landene, for, at der på et tidspunkt om mange år vil være befolkninger, som bliver så trætte af den overregulering fra centralt hold, at de vil forsøge med nogle måske meget ufredelige midler at vinde magt og suverænitæt tilbage til nationalstaten.

Derfor er denne tanke om en stadig større union, mere detaljeret reguleret og med flere flertalsafgørelser som det helt centrale element, som jo også fremstår efter dagens debat som vigtigt for en udvidelse, det modsatte af muligheden for at skabe fredens projekt i Europa.

Det, der derimod er behov for, og som derfor også burde stå på dagsordenen i en debat som denne, hvor vi skal tale om fundamentet for en vellykket udvidelse, er selvfølgelig en diskussion om, hvordan man får skabt deregulering af Bruxellesmagten, det er en diskussion om, hvordan man får afgrænset EU's kompetence, om, hvilke få områder EU skal tage sig af og overlade resten til de enkelte medlemsstater.

I Dansk Folkeparti har vi jo flere gange peget på, at vi mener, at handelsspørgsmål og miljøspørgsmål kan være fælles anliggender, mens resten skal være op til de enkelte lande. Men det er altså helt afgørende, at partierne tør tage diskussionen om en klar afgrænsning af EU's kompetence for at kunne skabe baggrunden for en vellykket udvidelse.

Dernæst er et af vores hovedpunkter for at kunne skabe en vellykket udvidelse også, at man accepterer, at der indføres muligheden for reel fleksibilitet. Det er jo sådan lidt et slagord, som bliver brugt af og til i debatten og måske nok desværre i mindre grad nu end i starten af den igangværende regeringskonference, fordi man har kunnet se, at reel fleksibilitet bliver der ikke noget ud af på regeringskonferencen.